

get og skaffe os en stor Mængde Besværlighed. Dernæst er det ogsaa aldeles urigtigt, at dette Forhold skulde give noget Retstray paa Erstatning. Der er to Maader, hvorpaa en Contoirchef — og med en Saadan kan den Paagjældende sammenlignes — overtager Contoirudgifter. Enten stæer det efter indgiven Regning, eller ogsaa er der til disse Udgifters Bestridelse tilstaaet ham en vis rund Sum. I førstnævnte Tilfælde have de Krav paa Erstatning. Viser det sig nemlig, at der er brugt Mere, end der var paataent, og der indgives Regning, og det f. Ex. oplyses, at der er medgaaet mere Papir, mere Blæk osv. end oprindelig paataent, saa har Vedkommende et liges frem Retstray paa Erstatning. Det er den ene Maade. Den anden Maade, naar der er tilstaaet Embedsmanden en vis rund Sum til Contoirudgifterne, er en Entreprise for ham. Hvad han kan spare, stikker han i sin egen Lomme; hvad det koster mere, lægger han selv til. Det er denne anden Maade, hvorpaa den Paagjældende i dette Tilfælde er gaaet ind, saaat han altsaa efter min Formening slet ikke har noget Krav paa Erstatning; men det vil ogsaa være farligt at gaae ind paa en saadan Betragtningssmaade; thi der er ikke saa, men en Mængde Embedsmænd, der saaledes have visse bestemte Summer normerede til deres Contoirhold, og det er meget hyppigt, at de saaledes normerede Summer, f. Ex. saadanne, der gives Amtmændene, ikke slaae til, og disse sidstnævnte Embedsmænd maae saaledes ofte udrede ikke ubetydelige Summer af deres egen Lomme. Opstille vi derfor nu det Princip, at i slige Tilfælde, hvor en Embedsmand for en vis rund Sum har overtaget Bestridelsen af Contoirudgifter, skal den Paagjældende have Erstatning, naar det oplyses, at der dertil er medgaaet Mere end normeret, saa vilde vi komme ind paa en Vej, hvorved vi vilde berede os ikke saa eller ubetydelige Bannfælgigheder. Det er altsaa trods den

Motivering, der har fundet Sted, trods de Grunde, der ere blevne anførte til Fordeel for Forslaget, men som efter min Mening snarere tale derimod; det er, siger jeg, trods alt dette og alene af Hensyn til det af den ærede Justitsminister yttrede Ønske og for at komme en Mand, som efter den ærede Ministers Uttringer maa antages at være høilig trængende, til Hjælp, at ogsaa jeg skal stemme for Endringsforslaget, uden i fjerde Maade derved at erkende, at her er eller kan være Spørgsmaal om Fyldestgørelse af et Retstray.

Justitsministeren: Jeg tillod mig før at oplyse de factiske Forhold, og jeg tilføiede, at det forekom mig, at Billighed talte for, at man kom vedkommende Embedsmand til Hjælp, da jeg ikke vidste nogen anden Maade, hvorpaa han kunde faae det Tab erstattet, som han virkelig har lidt. Jeg udtalte ogsaa, at det vilde være mig hjært, om det ærede Thing vilde gaae ind derpaa, da det er mig bekendt, at den paagjældende Embedsmand er meget samvittighedsfuld i Opfyldelsen af sine Pligter og ikke kan taale et saadant Tab. Jeg har imidlertid havt nogen Betænkelighed ved selv at bringe Sagen for Rigsdagen og stille en Begjæring om, at et saadant Beløb, som er bragt i Forslag, skulde tilstaaes ham, og Grunden til denne Betænkelighed er ogsaa i Aften bleven berørt af flere ærede Rigsdagsmænd, nemlig at der er indrømmet Hof- og Stadsretten i det Hele en vis Sum til Contoirudgifter, og at Retten nu har maattet indrømme, at den troer at kunne komme ud af det i Fremtiden med den samme Sum. Det er altsaa en urigtig Fordeling, der har fundet Sted, og, naar saaledes det Beløb, som har været ydet af Statskassen, er tilstrækkeligt til Forretningerne i det Hele, saa forekom det mig idetmindste betænkeligt at gjøre Forslag om, at den Enkelte, som paa Grund af den urigtige Fordeling har faaet for Lidet, skulde faae nogen Erstatning.